

חבלני יום העצמאות!

במיקרה, לגמרי במיקרה, הגיעה אלי הידיעה על התוכנית השנתית שאירגוני החבלה זוממים לבצע בכל רחבי המדינה ביום העצמאות.

הודעתי על פרטי התוכנית לשלטונות הבטחון, צילצלתי לכמה קצינים בכירים בצה"ל ובמשטרת ישראל, ובכל מקום נתי קלתי באי-אמון, באדישות, בזלזול ואפילו בלעג מעליב.

אני בסאניקה. יום-העצמאות קרב והולך, ואיש אינו מוכן לנקוף אצבע כדי למנוע את האסון, אולי פירסום התכנית הזוועתית מעל דפי העתון יגרם לכך שלפחות הקהל הרחב יתייחס לדברי ברצינות, וינקוט בכל אמצעי-הזהירות המתאימים.

ובכן: לכבוד יום-העצמאות הבריחו איר-גוני-החבלה ארצה מישלוח של חצי מיליון פלסטיק מתוצרת סין העממית. הפלסטיק, אשר יימכרו בלירה בכל רחבי

המדינה, דומים בכל דבר לפלסטיק הנמכרים אצלנו בשאר החגים. הם צבעוניים, והם משמיעים נקישה כאשר מטיחים אותם בראשו של אדם.

ההבדל היחידי הוא זה: בתוך הפטיש הסיני קבועה מחט פלדה דקה ומורעלת, החודרת לתוך הגולגולת ברגע שמכים בפי טיש על ראשו של אדם. המחט היא כל כך דקה (0.25.000 מ"מ) שהקורבן לא ירגיש כלל בחודירתה, ואילו הרעל מתחיל לפעול רק כעבור זמן קצוב: עשר עד שתיים-עשרה שעות.

שלטונות הבטחון חייבים לאסור מיד את מכירתם של פטישי הפלסטיק ברחובות לפני שיתרחש אסון! אני מציע לכל אזרח לחבוש כובע פלדה ביום-העצמאות, ול-היזהר מכל אדם המתקרב אליו כשפטיש פלסטיק בידו. ראו זהירותכם! אני את שלי עשיתי.

הבטחת השייט במיצרי טיראן

ישראל מודאגת, ובמידה רבה של צדק, מבעיית חופש-המעבר במיצרי טיראן, העי-לולה להתעורר, אם וכאשר, יסוג ישראל משארם-אל-שייך. מעבר זה חשוב לבטחונה של המדינה במידה כזו, עד שמר משה דיין מבכר את שארם ללא שלום על שלום ללא שארם.

רבים טוענים, ושוב במידה רבה של צדק, שאי-אפשר לסמוך על הבטחות וערובות של המעצמות, ושרק נזכחותנו במקום תמצע ממצרים חזרה על תרגיל סילוק כוחות האו"ם וסגירת המיצר, שגרם למלחמת ששת-הימים.

למען הבטחת השלום תובעת, אפוא, יש-ראל ששארם-אל-שייך תסופח למדינה בי-עזרת רצועה של רצף טריטוריאלי לאורך מפרץ שלמה. ההצעות האחרות, שהועלו להבטחת השיט לאילת (ערביות בינלאומיות נזכרות כוחות או"ם כולל חיילים רוסים, אמריקאים וישראלים, החכרת האי טי-ראן לישראל לתקופה של 25 שנה, וכד') לא התקבלו על דעתה של ישראל. השבוע שמעתי הצעה אגונית, שאיש העלה

אותה עדיין בציבור. הרעיון הוא פשוט מאוד: ישראל תפנה את שארם-אל-שייך, וממילא תותר על רעיון הרצף הטריטוריאלי המעורר בעיות-הגנה חמורות, וארצות-הברית תמכור או תשכיר לישראל לתקופה של 25 שנה נושאת-מטר-סימ, שתעגן במיצרי טיראן, ותבטיח בצעם נזכחותה, ובעזרת מוסי הפאנטום שעל סיפונה, את חופש-המעבר לצי הסוחר הי-ישראלי.

אני בטוח שההצעה הזו זולה ויעילה הרבה יותר מאשר החזקת כוחות רציניים בשארם-אל-שייך, והקמת היאחזויות י-בטיחו את הרצועה לאורך הים. מה גם שנושאת-מטוסים אמריקאית היא מספיק גדולה כדי להקים על סיפונה שתיים-שלוש היאחזויות נחיל.

יש לי אפילו שם בשביל נושאת המטר-סימ: "ניידת-ארץ-ישראל-השלמה". אני רוצה לשמוע נימוקים נגד הרעיון הגאוני הזה. מעניין אותי מה יגידו רוג'רס ודיין על ההצעה. אני מחכה לטלפון.

מזכיר הסדרות הפועלים היהודים בארץ ישראל?"

במקום "צריך לעזור לא רק למשקיע", תובע מר ניב שייאמר "צריך לא רק לעזור למשקיע". נו באמת! חברי-הכנסת רצה לאמר שלא למשקיע בלבד יש להגיש עזרה, אלא גם נאחרים (למועצה המקומית, במיקרה זה). ואילו מר ניב אומר שלא די בעזרה למשקיע — יש לעשות בשבילו, כנראה, עוד משהו. באיזו זכות משנה מר ניב את משמעות דבריו של חבר הכנסת?

בנקודה אחת אני מסכים בלב שלם עם מר ד. ניב. במקום "אוני הוישב" הראשי מציע מר ניב להגיד "אוני הירי שב-ראש". כאן נגע מר ניב בכעיה חמורה מאוד: מקומה של הא-הידיעה ב-מלות סמיכות. אין לי ספק שבמשך הזמן

נושא בפני עצמו, שעוד אשוב אליו במשך הזמן, מן הסתם. נחזור רגע להערותיו של מר ד. ניב.

בארבעת העלונים הראשונים של "כתיקר-נס", מצאתי הערות שרירותיות המעידות, לא אחת, על חוסר רגישותו של מר ניב לשפה העברית. בידענותו אינני מטיל ספקות.

משפט כגון "צריך לדאוג לעניין האתיקה גם של חברי-הכנסת" יש להפוך, לדעתי של מר ניב, ל"צריך לדאוג גם לעניין האתיקה של חברי הכנסת". האמנם? האם מר ניב אינו שומע את ההבדל היסודי בין שני המשפטים? ה"ח"כ הנוף רצה להגיד שאפילו חברי הכנסת (ולא רק סתם אנשים)

חייבים לדאוג לענייני אתיקה, ואילו מר ניב מציע להגיד שלא די לדאוג לשאר ענייניהם של חברי הכנסת — יש לדאוג גם לענייני האתיקה שלהם. על-ידי העברת ה"גם" שינה מר ניב את משמעותו של המשפט.

במקום "התמרמרות ברשויות המקור מיות" מציע מר ניב להגיד "התמרמרות ברשויות המקומיות". ואולי התכוון הדובר להתמרמרות שונות בנושאים שונים, ולא להתמרמרות אחת מסוימת, בנושא אחד מסויים?

לחברי-כנסת שאמר "מישרד הקליטה" מתקן מר ניב "המישרד לקליטת העלייה". מי קבע שחייבים לציין את שמו המלא של המשרד? האם קיימים בממשלה משרדי-קליטה אחרים, ומר ניב חושש מבילבול? אולי יתבע מר ניב שבמקום "מזכיר הסדרות" יאמר

תשובה למכתבים

מדי פעם בפעם מגיעים אלי מכתבים של קוראים ממורמרים, שאינם מבינים למה אינני משיב על מכתבים, ולמה אינני מפרסם את מכתביהם במדור שלי. התשובה פשוט טה:

(א) אני קורא בעיון רב את כל המכתבים המגיעים על שמי.

(ב) במידה והם נראים בעיני כראויים לפירסום, אני מעביר אותם ל"מדור ה-מכתבים" של השבועון, ועורכו מחליט איזה מהם לפרסם, בהתחשב עם המקום המצומצם העומד לרשותו.

(ג) אינני משיב על מכתבים, משום שאין לי פנאי להתכתבויות, וגם אין לי חשק. פשוט מאוד. תפקידי בעתון מצטמצם ב-כתיבת מדור שבועי. כאשר עורך העתון יעמיד לרשותי מזכירה, אזאג לכך שהיא תשיב על כל המכתבים שדעתה יהיו ראויים לתשובה.

(ד) לפעמים, כאשר קורא מעורר בעייה ארוייה לטיפול, אני משתדל להתייחס אליה במסגרת המדור.

הקורא דני מלאך, למשל, "גילה" בי-שבוע שעבר שההתקפה שלי נגד "מעריב" נבעה ממניעים אישיים. (א) מעולם לא טענתי שאינני מנהל חשבונות אישיים, ושם המדור מכריז על זה מדי שבוע. (ב) כל המלחמות שאני מנהל מעל דפי העתון, נובעות אך ורק ממניעים אי-שיים.

כשאני נלחם נגד מעצרים אדמיניסטרטיביים, אני בעצם דואג לכך שלא יע-צרו אותי בצורה שרירותית. כשאני מטיף לשלום תמורת שטחים, זה רק משום שאני לא רוצה לעלות על מוקש, או ל-היהרג בהפצצה. כשאני יוצא נגד ביובו

יתבטל המקף המחבר בשמות המורכבים משתי מילים (כמו במילים: כדורגל וזר-קור), כדי שגם דוברי העברית הצחה יוכלו ללא נקיפות-מצפון להגיד: הביתספר, המעילגשם, הביתכסא, וכדומה. כשהנושא שלי הוא המעיל, ולא הגשם, אני רוצה שתהיה לי אפשרות להגיש במשפט "לבש-תי את מעיל הגשם השחור" את צבע המעיל ולא את צבע הגשם. אך האמנם מוכן מר ניב ללכת בתיקון הגיוני זה עד הסוף? לסכום: דמי ה"כתיקונים" אינם שחיים, לדעתי, את הגייר המשובח עליו הם מוד-פטים. יניח מר ניב לחברי-הכנסת להתבטא כרצונם וכיכולתם. ציבור הבוחרים זכאי לקבל תמונה מהימנה על רמת השכלתם של נבחריה-האומה ללא שיפוצים, טיוחים וקאמור-פלאזים של מורים לעברית, המשבשים ברמונטים שלהם לא רק את המציאות אלא גם את משמעות דבריהם של חברי-הכנסת.

מיליונים מכספי הציבור, אני מביע בזה את התנגדותי לביובו חלקי הכנסות המדינה. וכך הלאה וכך הלאה. אני מתייחס בחשדנות רבה למלחמות שללוחמיהם אין בהם עניין אישי. אני מסופק אם בכלל קיים דבר כזה. למניעים האישיים שלי אין כל חשיבות לגבי מידת חשיבותה ותפוקתה של המל-חמה אותה אני מנהל. גניח שאדם תרם מיליון דולאר להקמת בית-חולים, משום שהוא התאהב באחות ראשית, או משום שהוא רוצה לראות את שמו על לוח-נחשת, או משום שהוא מקנא ביריבו, ש-תרם חצי מיליון להקמת בית-הולים אחר. מה זה משנה? האם מניעיו האישיים מר-ידיים מערן תרומתו לשיפור מצב האישפוז בארץ?

גניח שמר רונפפלד הרגיו אותי, וגרם לכך שאביע את דעתי על עתונו. השאלה הצרי-כה להעסיק את הקורא דני מלאך איננה למה אמרתי ש"מעריב" משעמם, אלא האם העיתון הזה באמת משעמם.

גניח שתקפת את הגברת הדה בושס משום שהיא כתבה עלי דברים בלתי-נעי-מים, בהודמנויות שונות. האם זה פוסל את דברי, בהם אני מנסה להוכיח את בו-רותה ושחחיותה?

האם חילל שהציל תוך הקרבה עצמית חיי מחלקה שלמה פסול לצליש, רק משום שהיו לו מניעים אישיים למעשה הנבורה שלו? מה זה משנה אם הוא בסך-הכל רצה להוכיח לחתיכה שלו שהוא לא פחזן, כפי שהיא טענה?

מי יודע איזה מניעים אישיים מסתתרים מאחורי ביקורתו הקטלנית של מבקר-המדי-נה ומה זה חשוב? התוצאה חשובה, ולא מניעה.